

בבגדים אלה הלכנו זמן רב. הנעלים היו נעלים ערביות, "סורמאיה", הסוליה מעור מיובש בלתי מעובד, וחלק עליון.

לא תמיד היו גם נעלים אלה. לעמנואל לא היו נעליים, היה שומר בלילה יחף. בחורף, בגשם, היתה לו שיטה לתחוב את הרגליים לפי הטאבון, מחמם קצת את הרגליים וחוזר לשמירה.

אחד הדברים הטובים ביותר אז היה קמח תירס. היה לנו "דגיון" סיר גדול יצוק ובו היינו מכינים ממליגה.

כאשר היו פורסים את התבשיל וכל אחד היה מקבל "משולש", היתה לנו ארוחת בוקר. ואם היה משהו לאכול גם בערב, היה זה דבר גדול.

רוחמה היתה מבקרת אצל לייבל - בעלה לעתיד - בקבוצת הפועלים. והנה ראתה יום אחד שמבשלים פולים, ואת הקליפות זורקים. התביישה לבקש... לקחה את הקליפות כביכול עבור הפרות ואמא בישלה לנו את הקליפות האלה.

אז כבר לא היו לנו פרות...

כאשר כבר היינו כל כך רעבים עד שלא יכולנו לשאת יותר, הוחלט שצריך לעשות מאמץ לרכוש שוורים וזרעים ולנסות לזרוע את השדות. הלכתי לראש-פינה לבקש הלוואה מקלוורסקי. הוא היה עסוק, וחיכיתי כמה שעות. כשהגיע הביתה אמרה לי אשתו שכעת הוא צריך לנוח...

חיכיתי עוד קצת עד שנמאס לי. האמת שגם נפגעתי מעט, הרי תמיד הייתי בן בית אצלם. חזרתי הביתה בלא כלום.

ואז פתאום עלה בדעתי הרעיון, ממש הברקה, למשכן את הספרייה של אבא תמורת הלוואה.

הרעיון מצא חן בעיני קלוורסקי והוא תיכף פנה למימושו (גם לו הרי לא היה כסף, והיה צריך ללוות במקום זה או אחר).

קיבלתי אז 50 לירות זהב. הספרייה הופקדה בבניין בית הספר. (ספרייה זו שכללה ספרים חשובים שאבא אסף וכרך במשך השנים, נשרפה אחר כך, בתקופת תל-חי).